

“No dec res a ningú i per això puc dir sempre el que vull”

No hi ha res pitjor per a un músic, quan comença, que tenir unes expectatives molt altes, voler ser famós i que et facin homenatges

Quan vaig començar a cantar en català es va produir el meu canvi com artista. Per primer cop feia cançons que emocionaven

El cantant i compositor Miquel Abras [<http://www.miquelabras.com>] (la Bisbal d'Empordà, 1977) ha publicat vuit discos des del 2006. Els dos últims, Punt de no retorn i Punt de partida (U98 Music), van aparèixer amb només un dia de diferència, la tardor passada. I el 5 de maig va gravar el seu concert a les escales de la catedral de Girona, on va cloure el festival Strenes, per convertir-lo en el seu primer disc en directe, abans de final d'any.

Ha crescut en un ambient molt creatiu, com a fill de l'artista Joan Abras. Això explica en part la seva vocació musical?

Sí, jo crec que el meu pare té una gran part de culpa, sobretot pel fet que a casa sempre hi havia molta música. Ell pintava escoltant música. Vivíem en una masia i el meu pare tenia l'estudi a dalt de tot, i, quan jo arribava del col·legi i ja era l'hora de dinar, era habitual que el pare estigués inspirat i que no baixés. I jo sentia música, així que anava a dalt a espiar-lo, però no per veure què pintava, sinó què estava escoltant. I vaig tenir la gran sort que allà hi havia tots els discos de Supertramp, Pink Floyd, l'Electric Light Orchestra, Bob Marley, Bar-Kays, molt de Motown... I entre tots aquells discos hi havia també una joia com el Verges 50 de Lluís Llach, que sense ser-ne gaire conscient va ser un dels discos que més em van marcar durant la meva adolescència, i encara ara. També ha estat molt important per a mi la facilitat que em va donar el meu pare per accedir als instruments, a les eines de la música.

Podríem dir que els seus pares mai no van posar traves a la seva vocació?

Mai no em va dir que havia de fer una altra cosa, no com en altres famílies on li diuen, al nen: primer estudia una carrera i després ja veurem si seràs músic o no. Jo ho tenia molt clar des de petit: m'agradava molt la música i, quan tenia quatre duros, me'ls gastava en una cinta de casset i em passava la vida gravant i regravant, com també ho feia amb les cintes de VHS, en les quals enregistrava desenes de concerts que emetien a la tele, com l'homenatge a Freddie Mercury, a Wembley. Si hagués tingut tot el que hi ha ara, plataformes com ara YouTube i Spotify! Crec que els nanos d'avui en dia no valoren gens tot el que tenen a l'abast.

Va néixer el 1977, com els també bisbalencs Jaume Pla (Mazoni) i Carles Sanjosé (Sanjosex). De fet, l'any passat tots tres van oferir el concert 'La generació del 77' en el Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols. Què han compartit vitalment i musicalment?

Hem compartit moltes vivències. Amb en Mazoni ja anàvem junts a la guarderia, i va ser l'únic nen que em van deixar convidar a la meva comunitat, i el mateix va fer ell amb mi. També vam anar junts amb en Jaume, quan teníem 8 o 9 anys, a fer les primeres classes de guitarra. Després ell va muntar un grup que es deia EndeRock i jo un altre anomenat Estrès. Amb en Carles ens vam conèixer quan ja teníem 14 o 15 anys, perquè no anàvem a la mateixa escola: ell anava al Joan de Margarit i en Jaume i jo anàvem a les monges. Amb en Carles vam muntar The Wonderful Baby Dolls, en una primera època en què voltàvem per tota la Costa Brava fent versions. I després amb en Jaume vam posar en marxa un projecte que es deia Red Orange, de temes propis, i vam anar a

viure a Barcelona. A poc a poc ens vam adonar que teníem coses a dir diferents i cadascú va triar el seu camí. Però sempre que podem ens trobem en jams o fem altres coses plegats, i en Jaume ha col·laborat en algun disc meu.

Però què va passar el 1977 a la Bisbal perquè es produís aquesta acumulació de talent musical?

Potser va caure un meteorit... [riu] No t'ho sabria dir. Segurament hi ha una gran influència dels nostres pares, que escoltaven molta música, i el pare d'en Carles també és músic. Tant en Jaume com jo teníem molt clar, des de petits, que volíem ser músics. En part, és una desgràcia, perquè és molt dur intentar arribar on vols en aquest ofici. De vegades, els músics piquem molta pedra i pensem que el dia que vam decidir seguir aquest camí segurament va ser un gran dia, però potser seríem molt més feliços fent una altra cosa. Ara ja no ho penso, perquè he assolit els meus reptes, però sí que hi ha hagut molts moments de dubtes, sobretot dels 20 als 30 anys, quan vaig picar moltes portes que no s'obrien. Ara és molt fàcil, amb internet, però llavors no ho era gens donar-te a conèixer des de la Bisbal: no sabies a qui li podies enviar una maqueta o com aconseguir que et fessin una entrevista. Sí que he pensat algun cop a llançar la tovallola. Però ara que em faig gran penso "que n'eres, de ximple". En realitat, tot es resumeix en una paraula: expectatives. No hi ha res pitjor per a un músic, quan comença, que tenir unes expectatives molt altes, voler ser famós i que et facin homenatges. Aquest seria el primer consell que donaria a un nano que comencés, que tingui les expectatives baixes, que vagi fent i que disfruti de la música. I la resta ja vindrà.

Amb The Wonderful Baby Dolls van fer una música més aviat festiva i ballable. En solitari, el seu estil ha estat força diferent. Com el definiria?

Jo soc un gran amant del reggae, d'artistes com Bob Marley, i també de Police. De fet, Police és un dels grups que més m'han marcat, amb U2, i en una època vaig escoltar molta música argentina: Fito Páez, Charly García, Spinetta, Calamaro i altres compositors d'ànima molt rockera, però que acabaven fent cançons pop. Jo vaig anar evolucionant: d'un grup com els Wonderful, amb molts arranjaments, molts canvis a les cançons i molta complicació instrumental, en solitari vaig passar a fer pop-rock, amb acords bàsics i jugant més amb les lletres. Quan vaig començar a cantar en català es va produir realment el meu canvi com a artista: abans feia les lletres en anglès o en castellà, llengües que no són la meua, i quan cantava no m'emocionava: era cantar només per omplir un espai musical. I quan vaig fer la meua primera cançó en català, Fent camí, amb la qual vaig guanyar el premi Carles Sabater d'Andorra, el 2004, i després el Sona 9, notava que quan la gent escoltava la cançó, també s'emocionava, i això no m'havia passat mai quan cantava en anglès o castellà. També vaig tenir la gran sort que la meua veu té un color molt més especial quan canto en català que quan ho faig en altres idiomes. I, tot i que soc molt tímid, em considero un artista molt obert i en les meves cançons explico molt de mi, des de la meua vida amorosa fins les meves conviccions i cap a on vaig. Intento aprendre de cada disc i de cada concert, i no busco un so específic, sinó que em deixo portar pel que estic vivint en cada moment. Amb l'edat, les meves cançons van perdent visceralitat i són més reflexives. Ara estic en un punt del qual em sento molt content.

Fa una música amb vocació comercial però al mateix temps molt digna i amb un bon equilibri entre melodia i potència, quan cal. Sembla una fórmula ideal per accedir a públics molt amplis, però a Catalunya no hi ha gaire gent que faci una cosa semblant. Se sent sol?

Sí, em sento una mica sol... per sort als concerts hi ve gent [riu]. Però és cert, fins i tot en relació amb els meus companys de generació a la Bisbal: segurament Mazoni i Sanjosex no s'han sentit tan sols, perquè van sortir en un moment d'explosió de la música independent o alternativa, en la qual jo ho no he entrat mai com a artista, tot i que realment escolto molta música alternativa. Ara també hi ha el boom del mestissatge. Són booms, són èpoques, i jo em sento afortunat perquè, des de fa quinze anys, he anat fent sempre passos endavant, mai enrere, independentment de les modes. Continuo fent cançons i sonen a les ràdios, tinc més públic que mai...

En un moment en què el disc està en hores baixes, ha decidit publicar-ne dos de cop i ja n'anuncia un altre en directe. És una explosió creativa irrefrenable?

Els dos discos van sortir perquè passava una època bona, de molta creativitat, i tenia moltes coses a dir. Tancava una porta amb una altra discogràfica, amb la qual havia estat durant molts anys, i n'obria una altra, plena de llum i de ganes de fer coses. Tenia moltes cançons, però algunes no lligaven amb les altres, per una qüestió de concepte: n'hi havia de més rockeres i altres més ambientals, i no les podia posar totes juntes al mateix disc. En Carlus Ramió, el baixista, i en Toni Molina, el bateria, em van insistir que havíem fer un disc tirant més cap al rock, i quan vaig arribar a casa hi vaig estar pensant, però tampoc volia prescindir de les cançons més tranquil·les o més pop. Llavors em vaig plantejar la idea de fer dos discos de cop, igual que van fer els Umpah-Pah o Springsteen. Vaig parlar amb l'equip de la meva discogràfica, U98, i van dir que sí de seguida. Estic molt content de l'equip que tinc, tant de músics, com a nivell discogràfic i de management. I ja que tot estava anant tan bé, em vaig dir: i per què no gravem el concert a les escales de la catedral? Mai no havia fet un disc en directe.

És un format que ara no s'estila gaire.

És cert i, a més, les ràdios no el potencien: no volen posar música en directe. Però jo crec que els meus seguidors sí que volen un disc així i jo també necessitava fer-ho. Crec que pot ser bonic.

'Punt de no retorn' és un disc que, ja des del títol, fa diverses referències a la situació política del país, com la cançó 'El primer dia d'octubre'. Per què necessitava pronunciar-se en aquesta qüestió?

En el disc hi ha diverses cançons en aquesta línia, també la que hi dona títol. No és cap cosa nova: jo ja m'havia pronunciat públicament, però potser quan va quedar més clar va ser quan vaig fer una gira amb Cesk Freixas i vam treure el disc Cançons de nosaltres i el món. I ara tenia la necessitat d'expressar el que sentia, perquè és molt trist que molts artistes no ho facin per por que les seves carreres quedin afectades. I com més gran em faig, menys suportó haver de callar i que tothom es mogui només pel seu propi interès. Jo potser no vendré els mateixos discos que altres artistes ni faré els mateixos concerts, però m'agrada no deure res a ningú, perquè si estic aquí és només pel meu propi esforç, i per això puc dir el que penso. Després el públic ja decidirà si li agrada el meu missatge.

On era l'1 d'octubre del 2017?

Recordo que la nit del 30 de setembre vaig fer un concert a Berga i que vaig arribar a casa a les tantes. Al matí estava tirat al sofà, hi havia la tele posada, i vaig flipar amb tot que el veia. No ho acabava de pair i, al cap d'uns dies, va ser quan vaig començar a escriure la lletra d'. Tenia la necessitat de fer-ho, perquè les injustícies em superen. No soc un gran comentarista polític, però sempre dic el que penso. Altra gent més sàvia no ho fa perquè té por que perillin les seves butxaques.

Publicat a:

- El Punt Avui. Girona 26-07-2019, Pàgina 42
- El Punt Avui. Nacional 26-07-2019, Pàgina 30

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1642038-no-dec-res-a-ningu-i-per-aixo-puc-dir-sempre-el-que-vull.html>